

Warszawa, dnia 28 listopada 2017 r.

Opinia do ustawy o dystrybucji ubezpieczeń

(druk nr 652)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa z dnia 9 listopada 2017 r. o dystrybucji ubezpieczeń wdraża do polskiego porządku prawnego przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/97 z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie dystrybucji ubezpieczeń (Dz. Urz. UE L 26 z 02.02.2016, str. 19). Państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny dokonać implementacji dyrektywy 2016/97 do dnia 23 lutego 2018 r.

Ponadto, ustawa stanowi częściową transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającej dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 349, z późn. zm.), w zakresie jej art. 91 wprowadzającego zmiany w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/92/WE z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz. Urz. UE L 9 z 15.01.2003, str. 3 z późn. zm.), odnoszącego się do dodatkowych wymogów w zakresie ochrony klientów dotyczących produktów inwestycyjnych opartych na ubezpieczeniu.

Zgodnie z podstawowym założeniem dyrektywy 2016/97, klienci pośredników ubezpieczeniowych powinni korzystać z jednakowej ochrony, niezależnie od tego, jakiego rodzaju dystrybucją ubezpieczeń zajmuje się dany pośrednik. Z tego powodu szczególnie znaczenie mają równe warunki prowadzenia działalności przez dystrybutorów ubezpieczeń.

Dyrektywa obejmuje swoim zakresem podmiotowym wszystkich przedsiębiorców prowadzących dystrybucję ubezpieczeń, niezależnie od kanału dystrybucji. Podmioty wyłączone spod jej reżimu są obowiązane do spełnienia określonych wymogów w zakresie przysługujących klientom informacji czy procedur reklamacyjnych.

Ustawa o dystrybucji ubezpieczeń zastąpi dotychczas obowiązującą ustawę o pośrednictwie ubezpieczeniowym. W nowym akcie prawnym zachowano podział pośredników ubezpieczeniowych na brokerów i agentów ubezpieczeniowych, z zastrzeżeniem niedopuszczalności łączenia obu funkcji.

Przewidziano także bezpośrednie wykonywanie czynności związanych z dystrybucją ubezpieczeń przez zakład ubezpieczeń – przy pomocy uprawnionych przez zakład pracowników. Czynności takie określone zostały jako czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 7 i 8, przez dystrybutora reasekuracji należy rozumieć zakład reasekuracji, zakład ubezpieczeń lub brokera reasekuracyjnego, natomiast przez dystrybutora ubezpieczeń – zakład ubezpieczeń, agenta ubezpieczeniowego, agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające lub brokera ubezpieczeniowego.

Dotychczas pośrednictwo ubezpieczeniowe obejmowało również pośrednictwo ubezpieczeniowe w zakresie reasekuracji. W ustawie zaproponowano, w ślad za dyrektywą, rozróżnienie dystrybucji ubezpieczeń i dystrybucji reasekuracji.

W świetle art. 4 ustawy, dystrybucja ubezpieczeń oznacza działalność wykonywaną wyłącznie przez dystrybutora ubezpieczeń polegającą na:

- doradzaniu, proponowaniu lub wykonywaniu innych czynności przygotowawczych zmierzających do zawarcia umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych,
- zawieraniu umów ubezpieczenia lub umów gwarancji ubezpieczeniowych w imieniu zakładu ubezpieczeń, w imieniu lub na rzecz klienta albo bezpośrednio przez zakład ubezpieczeń,
- udzielaniu pomocy przez pośrednika ubezpieczeniowego w administrowaniu umowami ubezpieczenia lub umowami gwarancji ubezpieczeniowych i ich wykonywaniu, także w sprawach o odszkodowanie lub świadczenie.

Dystrybucja reasekuracji oznacza podejmowanie analogicznych czynności przez dystrybutora reasekuracji, w przedmiocie umów reasekuracji.

Zgodnie z art. 6 ustawy, za dystrybucję ubezpieczeń ani za dystrybucję reasekuracji nie będzie się uznawało m.in.

- okazjonalnego dostarczania klientowi informacji w związku z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą inną niż działalność w zakresie dystrybucji ubezpieczeń lub dystrybucji reasekuracji,
- obsługi roszczeń kierowanych do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, wyceny szkód i sporządzania ekspertyz związanych z tymi szkodami,
- przekazywania agentom ubezpieczeniowym, brokerom ubezpieczeniowym, brokerom reasekuracyjnym, zakładom ubezpieczeń lub zakładom reasekuracji danych i informacji na temat potencjalnych klientów, jeżeli przedsiębiorca nie podejmuje dodatkowych działań mających pomóc w zawarciu umowy ubezpieczenia, umowy gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy reasekuracji,
- przekazywania potencjalnym klientom informacji na temat produktów ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych, agenta ubezpieczeniowego, brokera ubezpieczeniowego, brokera reasekuracyjnego, zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli przedsiębiorca nie podejmuje dodatkowych działań mających pomóc w zawarciu umowy ubezpieczenia, umowy gwarancji ubezpieczeniowej lub umowy reasekuracji.

Art. 7 ustawy zobowiązuje dystrybutora ubezpieczeń, aby ten wykonując dystrybucję ubezpieczeń, postępował uczciwie, rzetelnie i profesjonalnie, zgodnie z najlepiej pojętym interesem klientów. Interes klienta musi uwzględniać także sposób wynagradzania dystrybutora ubezpieczeń oraz osób, przy pomocy których wykonuje swoje czynności.

Wszystkie informacje, w tym informacje o charakterze reklamowym i marketingowym, kierowane przez dystrybutora ubezpieczeń do klienta powinny być wyraźnie oznaczone, jasne, rzetelne i niewprowadzające w błąd oraz sporządzone w języku urzędowym państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej jest zawierana, lub w innym języku, na który wyrażą zgodę strony umowy.

Przed zawarciem umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej dystrybutor ubezpieczeń określi, na podstawie uzyskanych od klienta informacji, jego wymagania i potrzeby oraz poda w zrozumiałej formie obiektywne informacje o produkcie ubezpieczeniowym, w celu umożliwienia klientowi podjęcia świadomej decyzji (art. 8 ustawy).

W przypadku gdy umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej proponowane będą w pakiecie wraz z towarem lub usługą uzupełniającą, które nie są

ubezpieczeniem ani gwarancją ubezpieczeniową, dystrybutor ubezpieczeń poinformuje klienta o możliwości odrębnego zawarcia poszczególnych umów oraz przekaże odpowiedni opis poszczególnych umów składających się na pakiet, a także osobne zestawienie kosztów i opłat dla każdej umowy.

Na podstawie art. 12 ustawy, osoby wykonujące czynności agencyjne, osoby wykonujące czynności brokerskie w zakresie ubezpieczeń, osoby wykonujące czynności brokerskie w zakresie reasekuracji, osoby wykonujące czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń oraz osoby wykonujące czynności dystrybucyjne zakładu reasekuracji, będą obowiązane doskonalić umiejętności zawodowe, w tym przez odbywanie co najmniej 15 godzin rocznie szkolenia zawodowego z wybranych tematów określonych w załączniku do ustawy.

W rozdziale 4 określono zasady świadczenia usług w zakresie wykonywania działalności agencyjnej i działalności brokerskiej na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, w ramach swobody świadczenia usług.

Rozdział 5 ustawy określa zasady prowadzenia rejestru pośredników ubezpieczeniowych. Wpisowi do rejestru, prowadzonego przez Komisję Nadzoru Finansowego, podlegać będą agent ubezpieczeniowy, agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające, broker ubezpieczeniowy oraz broker reasekuracyjny.

Rejestr pośredników ubezpieczeniowych składał się będzie z rejestru agentów i rejestru brokerów. Będzie on jawny, z wyłączeniem informacji o osobach fizycznych obejmujących numer PESEL, numer paszportu, numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość, oraz miejsce zamieszkania.

W rozdziale 6 ustawy określono zasady nadzoru nad dystrybucją ubezpieczeń i dystrybucją reasekuracji, sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego. W ramach uprawnień nadzorczych Komisja będzie prowadziła kontrole działalności dystrybutorów ubezpieczeń i dystrybutorów reasekuracji, badając zgodność tej działalności z przepisami prawa. Odmowa udzielania wyjaśnień lub informacji organowi kontroli zagrożone zostały karami pieniężnymi.

W przypadku naruszenia obowiązków wynikających z ustawy, KNF będzie mogła m.in. nakazać dystrybutorowi ubezpieczeń lub dystrybutorowi reasekuracji zaprzestanie naruszania prawa oraz powstrzymanie się od ponownego jego naruszania, zawiesić na okres

nieprzekraczający 6 miesięcy w czynnościach członka odpowiedzialnego za dokonanie naruszenia przepisów prawa, nałożyć na dystrybutora karę pieniężną albo cofnąć zezwolenie na wykonywanie działalności brokerskiej lub wykreślić z rejestru agentów agenta ubezpieczeniowego lub agenta oferującego ubezpieczenia uzupełniające.

Ponadto, wykonywanie działalności agencyjnej, czynności agencyjnych, działalności brokerskiej lub czynności brokerskich wbrew przepisom ustawy, stanowić ma przestępstwo podlegające grzywnie, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do lat 2.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa uchwalona przez Sejm na 51. posiedzeniu w dniu 9 listopada br. pochodziła z przedłożenia rządowego (druk sejmowy nr 1781, wpłynął do Marszałka Sejmu w dniu 21 sierpnia 2017 r.). Rada Ministrów zadeklarowała, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy skierowany został do I czytania na posiedzeniu Sejmu, a następnie trafił do Komisji Finansów Publicznych, która powołała do jego rozpatrzenia podkomisję. W toku prac nad projektem, wprowadzono do niego szeroką zmianę ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, polegającą na dodaniu niej rozdziału 4 - Prowadzenie działalności w zakresie udostępniania informacji o transakcjach.

Za przyjęciem ustawy głosowało 417 posłów, przy 2 głosach przeciw i braku głosów wstrzymujących się.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) W art. 2 w ust. 5 oraz w kilku innych jednostkach redakcyjnych ustawy określenia „umowa gwarancji ubezpieczeniowej” używa się w liczbie mnogiej jako „umowy gwarancji ubezpieczeniowych”. Prawidłowa forma to „umowy gwarancji ubezpieczeniowej” (tak jak w art. 3 ust. 1 pkt 10 w lit. b), podobnie jak „umowy ubezpieczenia” a nie „umowy ubezpieczeń”.

Propozycje poprawek

w art. 2 w ust. 4 i 5, w art. 4 w ust. 1 w pkt 1, 2 i 3 oraz w ust. 2, w art. 12 w ust. 4, w art. 19 w ust. 5, w art. 21 w ust. 1 i 3, w art. 30 w ust. 4 w pkt 3 oraz w art. 100 w pkt 1 w lit. b, w pkt 1 i 2 wyrazy „gwarancji ubezpieczeniowych” zastępuje się „gwarancji ubezpieczeniowej”;

- 2) Zgodnie z art. 9 ust. 2, informacje, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4, broker ubezpieczeniowy przekazuje klientowi w formie pisemnej, nieodpłatnie i w języku, o którym mowa w art. 7 ust. 3. Informacje te są jasne, rzetelne i nie wprowadzają w błąd. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 4 broker jest jednak obowiązany udzielić porady, a nie informacji.

Propozycja poprawki

w art. 9:

a) *ust. 2 otrzymuje brzmienie:*

„2. Porady, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4, broker ubezpieczeniowy udziela klientowi w formie pisemnej, nieodpłatnie i w języku, o którym mowa w art. 7 ust. 3. Porada ta jest jasna, rzetelna i nie wprowadza w błąd.”,

b) *w ust. 3:*

- *we wstępie do wyliczenia wyrazy „Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2,” zastępuje się wyrazami „Informacje, o których mowa w ust. 1 i porada, o której mowa w ust. 2,”*,
- *w pkt 1 wyrazy „informacji, o których mowa w ust. 2” zastępuje się wyrazami „porady, o której mowa w ust. 2”*,

c) *w ust. 4 we wstępie do wyliczenia wyrazy „Informacje, o których mowa w ust. 1 i 2,” zastępuje się wyrazami „Informacje, o których mowa w ust. 1 i porada, o której mowa w ust. 2,”*,

d) *w ust. 5 wyrazy „informacji, o których mowa w ust. 1 i 2,” zastępuje się wyrazami „informacji, o których mowa w ust. 1 i porady, o której mowa w ust. 2,”*,

e) *w ust. 7 i 8 wyrazy „informacji, o których mowa w ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „informacji, o których mowa w ust. 1 i porady, o której mowa w ust. 2”.*

- 3) W myśl art. 10 ust. 1, w przypadku gdy umowa ubezpieczenia lub umowa gwarancji ubezpieczeniowej proponowane są w pakiecie wraz z towarem lub usługą uzupełniającą, które nie są ubezpieczeniem ani gwarancją ubezpieczeniową, dystrybutor ubezpieczeń informuje klienta o możliwości odrębnego zawarcia poszczególnych umów, a jeżeli możliwość taka istnieje, przekazuje odpowiedni opis poszczególnych umów składających się na pakiet, a także osobne zestawienie kosztów i opłat dla każdej umowy. Taka redakcja przepisu może powodować wątpliwości, czy dystrybutor ma

obowiązek umożliwić klientowi odrębne zawarcie poszczególnych umów, czy też jedynie poinformować, czy taka możliwość istnieje.

Propozycja poprawki

w art. 10 w ust. 1 wyrazy „informuje klienta o możliwości odrębnego zawarcia poszczególnych umów” zastępuje się wyrazami „informuje klienta, czy istnieje możliwość odrębnego zawarcia poszczególnych umów”

- 4) Zgodnie z art. 16 ust. 2, broker ubezpieczeniowy, a także agent ubezpieczeniowy i agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające wykonujący czynności agencyjne na rzecz więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń w zakresie tego samego działu ubezpieczeń, zgodnie z załącznikiem do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, udzielają odpowiedzi na reklamację klienta będącego osobą prawną lub spółką nieposiadającą osobowości prawnej w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania w zakresie niezwiązanym z udzielaną ochroną ubezpieczeniową.

Z takiego brzmienia przepisu wynika, że odpowiedzi na reklamację należy udzielić w terminie 30 dni w zakresie, w którym reklamacja nie jest związana z udzielaną ochroną ubezpieczeniową. Założeniem ustawodawcy było jak się wydaje wskazanie czynności agencyjnych niezwiązanych z udzielaną ochroną ubezpieczeniową (tak jak w art. 99 noweli zmieniającym ustawę o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym).

Propozycja poprawki

w art. 16 w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Broker ubezpieczeniowy, a także agent ubezpieczeniowy i agent oferujący ubezpieczenia uzupełniające wykonujący czynności agencyjne na rzecz więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń w zakresie tego samego działu ubezpieczeń, zgodnie z załącznikiem do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w zakresie niezwiązanym z udzielaną ochroną ubezpieczeniową, udzielają odpowiedzi na reklamację klienta będącego osobą prawną lub spółką nieposiadającą osobowości prawnej w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania.”;

- 5) Na podstawie art. 19 ust. 3, warunki przewidziane dla osób wykonujących czynności agencyjne, czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń oraz czynności dystrybucyjne zakładu reasekuracji, powinny spełniać również wymienione tam osoby. Zgodnie z

„Dobrymi praktykami legislacyjnymi” przy formułowaniu przepisów o charakterze obligatoryjnym należy unikać czasownika modalnego „powinien”. Wyraz „powinien” jest funktozem normotwórczym i w języku prawnym wyraża obowiązek – „powinien” zawarty w aktach normatywnych oznacza więc „musi”. Należy jednak pamiętać, że w języku potocznym bywa on interpretowany jako „może”.

Propozycja poprawki

w art. 19 w ust. 3 we wstępie do wyliczenia wyraz „powinni” zastępuje się wyrazem „muszą”;

Analogiczne wątpliwości budzi art. 40 ust. 2 stanowiący, że osoby wchodzące w skład Komisji Egzaminacyjnej dla Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych powinny posiadać wyższe wykształcenie oraz wyróżniać się wysokim poziomem wiedzy z dziedziny ubezpieczeń osobowych i majątkowych.

Propozycja poprawki

w art. 40 w ust. 2 wyraz „powinny” zastępuje się wyrazem „muszą”;

- 6) W art. 62 w ust. 2 w pkt 2 wskazano zakres nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego nad działalnością agentów ubezpieczeniowych i agentów oferujących ubezpieczenia uzupełniające, wskazując przepisy ustawy w oparciu o które nadzór ma być sprawowany. Z kolei art. 62 w ust. 2 w pkt 3 uprawniający KNF do nadzoru nad działalnością brokerów ubezpieczeniowych i brokerów reasekuracyjnych ma charakter ogólny, nie odsyłając do innych przepisów ustawy, mimo że przepisy wskazane w pkt 2 dotyczą zarówno agentów, jak i brokerów.

Propozycja poprawki

w art. 62 w ust. 2 w pkt 3 po wyrazach „i brokerów reasekuracyjnych” dodaje się wyrazy „w zakresie, o którym mowa w art. 70, art. 80 pkt 3, art. 83 ust. 3, art. 84, art. 85 i art. 87”;

- 7) Zgodnie z art. 71 ust. 5, czynności kontrolne u dystrybutora ubezpieczeń powinny zostać przeprowadzone w terminie nie dłuższym niż 60 dni licząc od dnia rozpoczęcia kontroli. Ratio legis było jak się wydaje wskazanie, że czynności kontrolne należy zakończyć w ciągu 60 dni od dnia ich rozpoczęcia.

Propozycja poprawki

w art. 71 w ust. 5 wyraz „przeprowadzone” zastępuje się wyrazem „zakończone”;

- 8) Zgodnie z art. 83 ust. 4 ustawy, kary, o których mowa w ust. 3, organ nadzoru może zastosować także w przypadku stwierdzenia naruszenia przez brokera ubezpieczeniowego lub brokera reasekuracyjnego innych przepisów ustawy.

W świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, przesłanki stosowania kar pieniężnych oraz ich wysokość powinny być ukształtowane przez ustawodawcę w sposób odpowiadający zasadzie adekwatności ingerencji państwa w chronioną konstytucyjnie sferę jednostki. Przepis art. 83 ust. 4 nie spełnia tego warunku, ponieważ nie wskazuje ani normy prawnej, której naruszenie skutkuje karą, ani wysokości samej kary przypisanej do danego naruszenia (w art. 83 ust. 3 określono kary różnej wysokości).

- 9) Zgodnie z art. 85, organ nadzoru, wydając decyzję w przedmiocie nałożenia na zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub na pośrednika ubezpieczeniowego środka, o którym mowa w art. 83 lub art. 84 ust. 1 lub 2, przy wyborze rodzaju i wysokości środka bierze pod uwagę wskazane w tym przepisie okoliczności. W opisie okoliczności, które mają mieć wpływ na rodzaj i wysokość sankcji, posłużono się określeniem „dystrybutor ubezpieczeń lub dystrybutor reasekuracji”. Należy rozważyć ujednoczenie tej terminologii, aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych.

Propozycja poprawki

w art. 85 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub na pośrednika ubezpieczeniowego” zastępuje się wyrazami „dystrybutora ubezpieczeń lub dystrybutora reasekuracji”;

- 10) W art. 89 zawarto przepis karny penalizujący prowadzone niezgodnie z ustawą działalność agencyjną, czynności agencyjne, działalność brokerską lub czynności brokerskie. Ustawa o dystrybucji ubezpieczeń wprowadza jednak nowy rodzaj czynności: czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń (art. 4 ust. 5) oraz czynności dystrybucyjne zakładu reasekuracji (art. 5 ust. 3), wykonywane przez uprawnionego pracownika zakładu.

Zważywszy że nie są to czynności agencyjne ani czynności brokerskie, ich wykonywanie przez osoby nie będące uprawnionymi pracownikami zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji nie będzie zagrożone żadną sankcją, ponieważ przepis karny należy interpretować ściśle a odpowiedzialności karnej nie można

domniemywać. Jeżeli takie pominięcie nie było zabiegiem celowym, rozważyć należy przyjęcie odpowiedniej poprawki.

Propozycja poprawki

w art. 89 w ust. 1 w pkt 4 na końcu dodaje się przecinek oraz dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) czynności dystrybucyjne zakładu ubezpieczeń lub czynności dystrybucyjne zakładu reasekuracji, nie będąc uprawnionym przez zakład pracownikiem zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji”

11) W art. 91 zmieniającym ustawę o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym należy uwzględnić korektę art. 2, odsyłającego do uchylanych przepisów o pośrednictwie ubezpieczeniowym.

Propozycja poprawki:

w art. 91 po wyrazach „(Dz. U. z 2016 r. poz. 477)” dodaje się wyrazy „wprowadza się następujące zmiany:”, pozostałą treść oznacza się jako pkt 2 oraz dodaje się pkt 1 w brzmieniu:

„1) w art. 2 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego, o której mowa w przepisach o dystrybucji ubezpieczeń;”;”;

Poprawki redakcyjne

1) w art. 8 w ust. 5 pkt 3-9 otrzymują brzmienie:

„3) informacje o sposobie opłacania składek i okresy płatności;

4) informacje o głównych wyłączeniach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń uprawniających do odmowy wypłaty odszkodowania i innych świadczeń;

5) informacje o obowiązkach na początku umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej;

6) informacje o obowiązkach w czasie trwania umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej;

7) informacje o obowiązkach w przypadku zgłoszenia roszczenia;

8) informacje o okresie trwania umowy ubezpieczenia lub umowy gwarancji ubezpieczeniowej, w tym o dniu rozpoczęcia i zakończenia ich obowiązywania;

9) informacje o sposobie rozwiązywania umowy.”;

- 2) w art. 22 w ust. 1 w pkt 3 wyraz „ich” zastępuje się wyrazem „swojej”;
- 3) w art. 55 w ust. 3 w pkt 2 oraz w art. 59 w ust. 1 w pkt 5 w lit. b i w ust. 2 w pkt 4 w lit. b wyrazy „tą działalność” zastępuje się wyrazami „tę działalność”;

Maciej Telec
Główny legislator